

Hartepijn aan het Slotermeer

Dit verhaal is eerder verschenen in het Eigentijds Magazine, juni 2008

De brug van Sloten en het kerkje van Wyckel, ze dringen zich onafwendbaar aan me op. Ik zie de oplichtende ruimte van de Friese weilanden daartussen, terwijl ik thuis mijn hart open in een afstemmingsmeditatie met Erna. We zijn op zoek naar een locatie voor een bezoek van de Fanclub van het Landschap. Zij heeft me meegevraagd op haar speurtocht en verkenning van locaties in Friesland. Een uurtje later staan we op een pas aangelegd strandje op de hoek van het Slotermeer aan de Lytse Jerden. We vinden in de uiterste linker achterhoek van het veldje een mooie rustige plek voor onze eerste live ontmoeting met deze plek.

Het heilige landschap als een venster, een toegang tot andere werelden...

Samen gaan we daar staan in de immense ruimte tussen hemel en aarde, water en lucht. Erna roept de helpers aan, en vraagt ook aan mij of wij nog een verzoek hebben aan die helpers voor vandaag. Mijn antwoord en vraag komt onmiddellijk uit mijn huidige proces; 'Hoe zorg ik goed voor mezelf terwijl ik precies de juiste dingen doe voor de wereld?' Die vraag blijkt even later leidraad te zijn voor de beelden die ik krijg.

Erna legt haar levenswiel kleedje neer en we begroeten en proeven aan de verschillende richtingen. Wat een ruimte, wat een energie ervaren we beide in het Zuiden. Het pas gemaaide weiland straalt een haast esoterisch licht af. Ik draai me naar het Oosten, en krijg prompt pijn rondom mijn hart. Wat is dit nu? Ik draai door naar Noord en de pijn verdwijnt weer, terug naar Oost en terug naar hartepijn... Ik weet onmiddellijk dit is niet van mij of van mij alleen!

Het is een plaats waar wezens elkaar ontmoeten, waar zij zichzelf ontmoeten.

Ik vertel Erna over mijn ervaringen, terwijl we daar zo samen de vier winden begroeten. Ze raadt me aan me eerst maar eens op te laden met de stromende krachten die ik in het Noorden voel. We ervaren daar beide een hele lichte geaardheid, gevoed door het weidse water van het Slotermeer. Weer dat licht en het lichte. Ik heel me aan de zoete stromingen die ik rond mijn hart voel en waag opnieuw een duik in het Oosten.

Opnieuw de hartepijn... die ik nu omcirkel met Noordenenergie. Ik zie glimpen van de mensen die bezig zijn geweest met de planning en inrichting van dit nieuwe strandje; waterschappers, tekenaars, geldschietters, stratenmakers. Het Oosten, de wereld van de ideeën en het nieuwe begin. Bemoedigd door de steun van de westenwind in onze rug, durf ik in de pijn te gaan rond mijn hart. Gedragen door de woorden die er vervolgens bij mij komen, ziet Erna ineens de toekomst van Europa. Waarop ik vervolgens beelden krijg van het Europese verleden; kolenmijnen in Duitsland en Polen, zwaar werken om te overleven. De pijn wordt zwaarder, dus stuur ik meer lichtheid en stromingen van de andere richtingen naar mijn hart. Erna blijft focussen op de toekomst van ons land, onze cultuur, waardoor ik inzichten krijg in de pijn.

Mijn pijn laat zich zien als onze gezamenlijke pijn dat we als maatschappij onvoldoende verbonden zijn met de wereld om ons heen in ons doen en laten. 'Is het een gebrek aan liefde?', vraag ik. 'Nee', krijg ik te horen, 'deze mensen doen hun best, ze willen er wel het beste van maken. Maar ze kunnen zichzelf er onvoldoende in leggen. Ze werken in opdracht en dat zijn niet hun eigen opdrachten.' Ik zie ineens hoe er iets mist tussen hun persoonlijke inzet en hun ziel, hun eigen bezieling. Ik voel hoe de pijn om mijn hart langzaam oplost in de

stromingen. Maar er blijft een harde, zware zwarte kern achter. Ik door zie ineens hoe de mensen die werken aan het maken van deze strandjes, aan het vormgeven van ons huidige landschap werken naar de beste bedoelingen, maar gevoed vanuit onze oude cultuur van overleven.

Terwijl ik mijn focus blijf houden op het Oosten, het strandje, de bankjes en vuilnisbakken - geplaatst volgens een ijzeren logica van een standaard uitvoering - krijg ik besef van een ontwikkelingslijn. Mijn eigen ontwikkeling én tevens een doorgaand proces in onze cultuur. Ik doorzie hoe er momenteel een groeiende groep is die zich de luxe kunnen veroorloven om zich naar binnen te keren, omdat we tijd en geld hebben om ons te bezinnen op onze eigen bezieling, onze eigen natuur en aard. Voor veel mensen is dit nog een nieuw, onbekend en soms ook onbemind pad. Tevens vraagt deze tijd van ons om ons opnieuw te verbinden met ons Zelf in ons werk voor de Wereld. Om zo werkelijk kwaliteit te kunnen leveren in verbondenheid met de natuur, de aarde, de plek en de tijd waarin we leven. Kortom ik zie hoe ik ineens antwoord krijg op mijn vraag aan de helpers, 'Hoe zorg ik goed voor mezelf terwijl ik precies de juiste dingen doe voor de wereld?'

Ik voel opnieuw de kracht van het licht, de lichtheid, de ruimte om ons heen en zie de toekomst en de weg die we nog te gaan hebben... De eenzame roep van een goudplevier brengt me weer terug naar hier en nu. Tijd om de krachten van het westen nog wat te verkennen...

Wees open,

Als je iets ziet, wees opmerkzaam.

Luister naar de aanwijzingen.

Uit: *Sacred Landscape* van Fredric Lehrman, vertaald door Erna.

Luister naar de kracht van de plek

Ook jij kunt in contact komen met de wijsheid en waarheid van een plek. Je hoeft je slechts leeg te maken, leeg te zijn van al je eigen gedachtes, wensen en vooroordelen. Maak contact met je adem, wees je bewust van al hetgeen in je gedachten, emoties, voelen en willen aanwezig is en laat het gaan op een uitademing. Ga met je aandacht naar een stille plek in jezelf, kom tot jezelf en reik vervolgens naar buiten. Reik uit en begroet de vier windrichtingen van de locatie. Wees je gewaar en bewust wat er zich aandient. Neem iedere waarneming in je gevoel, je gedachten, de beelden, geluiden, geuren voor waar aan en laat zo de werkelijkheid van de plek tot je spreken. Vraag hulp van de spiritwereld bij de vraagstukken die jij wilt inbrengen en laat je leiden door de onverwachte impulsen en inzichten die je krijgt. Wees beschikbaar voor de antwoorden en je intuïties zullen je leiden. Toon tenslotte je dankbaarheid voor alles wat zich wil laten zien en weet dat jij niet voor niets deze boodschappen mag horen, zien of voelen. Neem je plek in, in de wereld, laat je bezielen en lever je bijdrage voor het grotere geheel.

Gerwine Wuring

www.aerda.nl

Kijk voor informatie over het werk van Erna Alexandra Jansen op

www.creatieprocessen.nl